

תת"ע 3137/12/13 - מדינת ישראל נגד אמנון אשרי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 3137-12-13 מדינת ישראל נ' אשרי
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אמנון אשרי

הנאשמים

הכרעת דין

בתיק זה החלטתי לזכות את הנאשם.

לנאשם יוחסה עבירה של שימוש בטלפון בעת נהיגה. המדובר בעבירה מסוג ברירת משפט, הנאשם הגיש בקשה להישפט, כפר באשמה וביום 27.7 שמעתי את ראיות הצדדים.

מטעם המאשימה העיד השוטר המתנדב מר ז'ק סודרי, ומטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו. שוטר נוסף שנכח באירוע, מר גריינדלר, לא התייצב לדין.

כאמור לעיל, לאחר ששמעתי את העדויות והתרשמתי מהעדים, מצאתי לנכון לזכות את הנאשם.

שני העדים עמדו על גרסתם המקורית. השוטר על כך שהבחין בנאשם מחזיק בטלפון בידו, והנאשם על כך שהטלפון היה מונח במתקן הייעודי והוא גרד באוזנו עקב פצע כרוני ממנו הוא סובל. שני העדים נחקרו, אינני יכול לקבוע כי אחת הגרסאות נסתרה הוא כי היא עדיפה באופן מוחלט על האחרת. די היה בכך כדי להביא לזיכוי הנאשם, ולו מחמת הספק, אולם בנסיבות קיימים נימוקים נוספים התומכים בכך.

ראשית, לפי טענת הנאשם, אשר לא נסתרה, המרחק בין השוטר לרכב הנאשם היה 50 עד 60 מ'. המדובר במרחק רב, אשר בוודאי מקשה על הבחנה ברורה במכשיר טלפון בידו של נהג. שנית, השוטר אישר בפניי כי הוא סובל מקשיי ראייה, התקשה להקריא את הדוח שערך מאחר והגיע לדין במשקפיים הלא נכונים ואף השיב בחקירה הנגדית "אני לא

עיוור עד כדי כך שלא אבדיל בין אצבע לטלפון".

סבורני כי צירוף כל האמור לעיל מצדיק זיכוי הנאשם מהעבירה המיוחסת לו.

אי הופעת העד הנוסף:

במסגרת הדיון דחיתי בקשת המאשימה לקביעת דיון נוסף לשמיעת התיק, עקב אי התייצבות העד מטעמה. כאמור בפרוטוקול, הנימוק להחלטה זו יבוא במסגרת הכרעת הדיון.

לא זקפתי את אי הופעתו של העד הנוסף לחובת המאשימה כמי שנמנעה מהבאת עד, לא הפעלתי כנגדה את החזקה לפיה יש לקבוע שהיה מעיד לטובת הנאשם, והחלטתי לזכות את הנאשם מטעמים אחרים. עם זאת, כאמור בהחלטה שניתנה בעת הדיון, לא ראיתי מקום לדחיית הדיון לשם הבאתו של אותו עד.

אין לשכוח כי העבירה הרלוונטית הינה מסוג ברירת משפט. אין להקל ראש בעבירה מסוג זה, ואף הטלתי עונשים העולים על קנס ברירת המשפט במקרה המתאים. אולם, מרגע שקבע המחוקק את העבירה כעבירה מסוג זה, גילה בכך דעתו באשר למידה הפחותה של הפגיעה באינטרס הציבורי הנובעת מעבירה זו, ובאופן נגזר מכך, את המשאבים הציבוריים שיש להקצות על מנת להתמודד איתה.

יפים בהקשר זה דבריו של בית המשפט המחוזי בירושלים:

"אי התייצבותם של שוטרים למתן עדות, כמו גם אי התייצבותו של תובע, אינה מובילה מיניה וביה לזיכוי של הנאשם, ועל בית המשפט לשקול שיקולים נוספים ובהם הפגיעה באינטרס הציבורי שהאישום יתברר לגופו, אל מול זכויותיו של הנאשם וכן האינטרס בדבר יעילות הדיון במידה וזה יידחה למועד אחר. עוד יש לבחון, מהי חומרת העבירה נשוא האישום, מידת התמשכות ההליכים בתיק, סיבת אי ההתייצבות ומידת הפגיעה בצדדים כתוצאה מדחיית הדיון. בענייננו, העבירה המיוחסת למשיב, אף שאינה קלה, אינה מצויה ברף החומרה הגבוהה בפקודת התעבורה. משכך, ועל אף שהאינטרס הציבורי בבירורה יצא נשכר, הרי שמולו עומד האינטרס הציבורי שזמנו של בית המשפט לא יושחת לריק, קל וחומר שלא על ידי מחדל מטעם נציגה של המדינה. זאת ועוד, עד למועד הדיון בערעור לא הוברר מה היתה הסיבה לאי ההתייצבות, ומשכך אין לי אלא להניח כי זו אינה מוצדקת. לכך יוסף, כי המשיב אינו מתגורר בירושלים, אלא ביישוב אלעד, ובא-כוחו מתגורר בחיפה. בנסיבות אלה, אין מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא שלא לדחות הדיון אלא לזכות המשיב, אף שמדובר היה בישיבת ההוכחות הראשונה בעניינו.

לא למותר לציין, כי על פי סעיף 240(ב) לחוק סדר הדין הפלילי, נאשם שהוזמן כדיון לדיון בעבירה המוגדרת כעבירה קלה, רואים אותו כמודה בכל העובדות הנטענות בכתב האישום. ואמנם, שפיטתו של נאשם והרשעתו שלא בפניו, נעשים כדבר שבשגרה בבתי המשפט לתעבורה, בשים לב לחומרתן הלא גבוהה של העבירות, ולעומס הרב מנושא המוטל על כתפי השופטים. בהתייחס לכך, סבורני כי מן הדין להחיל גזירה שווה גם במקרים בהם מדובר בעבירה קלה, והתובע, או עד תביעה מרכזי, הוזמן כדיון אך לא התייצב. בענייננו, לכאורה היה מן הראוי להמתין לעד זמן נוסף קודם לזיכוי המשיב בהעדר ראיות, אולם קציבת המועד נתונה ככלל לשיקול דעתה של הערכאה המבררת, האמונה על ניהול הדיון בפניה, וחזקה עליה כי

היא מתחשבת בכלל השיקולים הרלוונטיים בנסיבות העניין.

ע"פ 2028/10 מדינת ישראל נ' חנניה מורדוחייב:

במיוחד יפים דברים אלה לאור הגשת תיקים מרובים בידי המאשימה כ"תיקי תלת"ן" בהם נדרש שיתוף פעולה מצד בית המשפט לשם זירוז ההליכים והעמדה מהירה לדין של נאשמים בעבירות שהוגדרו כחמורות יותר. מאחר והזמן העומד לרשותי מוגבל, קביעת דיונים חוזרים בעבירות קלות יחסית תבוא על חשבון דחיית דיונים בתיקים החמורים, ודומה כי בכך תהיה הפגיעה באינטרס הציבורי גדולה יותר.

לו הייתי מקבל את בקשת המאשימה לדחייה, דומה כי במקרה כזה מוצדק היה לפסוק הוצאות לטובת הנאשם אשר היה נאלץ להתייצב לדיון נוסף. כאשר אני מביא בחשבון כי מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט כאמור, מובן כי אין בכך טעם של ממש וסכום ההוצאות עשוי לעלות על סכום גזר הדין.

יוער כי פרטי העד כפי שנמסרו בכתב האיטום הינם שמו והתחנה בה הוא משרת, או שירת בהתנדבות במועד הרלוונטי. בנסיבות אלה, וכאשר מדובר בעד אשר פעל מטעם המאשימה ומצוי לכאורה בשליטתה, מובן כי הזימון הינו באחריותה, והעובדה כי הוא מבוצע באמצעות המזכירות אינו מסיר ממנה אחריות לוודא הופעתו לדיונים. ראו בהקשר זה דברי בית המשפט המחוזי בחיפה:

"דעתי היא כדעת בית משפט קמא, ובניגוד לעמדת המבקשת בפניי. החובה היא על בעל דין ועל המדינה כתובע, על אחת כמה וכמה בהליך פלילי, לוודא כי הזימון אפילו נעשה באמצעות בית המשפט, אכן הגיע לידי העדים, ליצור קשר טלפוני עם העדים מטעם התביעה ולוודא הופעתם ביום הדיון, וזאת במועד מוקדם, ובסמוך להוצאת הזימון באמצעות מזכירות בית המשפט. אין זה תפקידה של מזכירות בית המשפט ליצור קשר עם העדים ולברר אם הזימון הגיע. הבירור צריך שיעשה מטעם התובע הן דרך תיק בית המשפט, והן בדרך של יצירת קשר עם העדים".

ר"ע 38788-02-12 מדינת ישראל נ' גאטס.

עוד ראוי להזכיר באותו הקשר דברי בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעפ"ת 22997-05-14 **סאלח אבו כוש נ' מדינת ישראל** לפיהם "המגמה בענייני תעבורה הינה שלא להתייחס בסלחנות למחדלים דיוניים, אלא להעדיף את המחיר האקראי של נשיאה בעונש עקב **תקלה דיונית** על פני המחיר החברתי של כרסום ביעילות האכיפה, בשים לב לכך שישנו אינטרס של חיים ומוות ביעילות האכיפה בענייני תעבורה". אם נכונים הדברים באשר להרשעת נאשמים עקב מחדל דיוני, מקל וחומר שהם נכונים בהקשר ההפוך, של החלטה העשויה להביא לזיכוי, וזאת מאחר ואין מחלוקת כי עדיף לזכות עבריין מאשר להרשיע חף.

לפיכך עמדתי היא, כי בדרך כלל, ולמעט מקרים מיוחדים, הרי בעבירות מסוג ברירת משפט אין מקום לדחייה וקביעת

דין נוסף מקום שעד תביעה, שהינו שוטר, לא התייצב.

סיכום של דבר:

הנאשם מזכה מהעבירה המיוחסת לו. בנסיבות אלה, אין צורך בדיון שנקבע לשימוע הכרעת הדין ליום 10.9, והוא מבטל.

ניתנה היום, ד' אב תשע"ד, 31 יולי 2014.